

CHƯƠNG 1995:**CÁI DỤNG CỦA SỰ CHÂN CHÍNH.**

Vào những ngày kề cận Giáng Sinh năm 1985, Bác sĩ I. đến gặp tôi tại barrack, ông nói, ông sẽ rời Galang và chắc có lẽ sẽ không còn đến đây nữa. Ông về Bandung, để tham dự một khóa huấn luyện và được bổ nhiệm vào một chức vụ mới của chính phủ. Sáng hôm đó, tôi nhớ là ngày Chúa Nhật, ông rủ tôi ra biển dạo chơi. Rồi ông mời tôi tối hôm đó đến nhà hàng dự tiệc tiễn đưa ông. Tôi đã không trả lời!

Tối hôm đó, ngồi một mình viết sách trong barrack bên ngọn đèn dầu hột vịt. Bất chợt, bác sĩ I. xuất hiện ngay ngưỡng cửa. Có lẽ tại nhà hàng ăn, ông không thấy tôi đến nên đã bỏ mặc bạn bè mà chạy đến barrack tìm tôi. Gặp ông, tôi vội với lấy cái quần dài duy nhất mà tôi có đang phơi vì ướt nước biển ban sáng mà mặc vào. Ông nhìn tôi, ánh mắt ông nhìn xuống cái quần rồi bất chợt ông bật khóc như một đứa trẻ.

Tôi hiểu ông khóc về việc gì! Ông không ngờ tôi nghèo khổ đến như thế. Có bao giờ ông và các thành viên chính phủ, các phái đoàn quốc tế... nghe tôi than hay nghe tôi xin xỏ một cái gì cho tôi đâu? Chung quanh ai cũng xin xỏ, nên khi thấy tôi tỏ vẻ không cần một gì cho riêng tôi cả, và lại ai cũng biết là tôi có bà con, họ hàng sống ở nước ngoài rất nhiều thì ai cũng nghĩ tôi có đủ rồi. Lúc trước mỗi lần gặp các phái đoàn, tôi thường được ăn mặc tươm tất vì nhiều người chung quanh cho rằng: “Ông Đạt đại diện cho người mình gặp các phái đoàn, không để cho người mình mất mặt được...” rồi người thì cho mượn cái quần, người cho mượn cái áo,... Hôm ấy, khi nhìn thấy sự thật trước mắt, Bác sĩ I. ôm mặt khóc, ông khóc nức nhen. Tôi nắm chặt bàn tay của ông:

- Tôi cảm ơn ông bấy lâu nay đã giúp cho đồng bào tôi rất nhiều. Mãi mãi, tôi nhớ ơn ông. Chúc ông đi bình an và vui vẻ.

Tôi bắt chặt tay ông, rồi trở vào barrack tiếp tục công việc của mình. Ông vẫn còn đứng khóc nơi ngưỡng cửa. Rồi ông đi, tôi vẫn lặng thinh, cũng không quay nhìn lại. Tôi im lặng, gặm nhấm cái cuộc đời đang diễn ra trước mắt của mình. Sự vận động và ngoại giao của tôi là thế đó. Tôi không dùng tiền để vận động, cũng không dùng danh giá, thế lực nào cả mà tạo ảnh hưởng. Sự vận động của tôi, sự ảnh hưởng của tôi xuất phát từ con tim, từ khối óc, từ lòng chân thật, cái tình thương, tình yêu chân chính mà đánh động lòng người. Để có những thứ này tôi đau khổ lắm chứ nhưng tôi biết nuốt nhục, biết ẩn nhẫn để chờ thời. Tôi đã biết bỏ đi đòi hỏi thấp hèn để rèn mình làm nên việc lớn. Tôi biết đói chứ! Tôi biết khổ chứ! Tôi biết xấu hổ chứ khi mà trên bục giảng quanh năm, suốt tháng tôi chỉ có một bộ đồ và đôi dép của mình không biết được cột bằng bao nhiêu cọng dây kẽm chằng chịt. Áo tôi sờn vai mà mớic đã phủ đầy, tôi cũng biết quê chứ! Tôi cũng biết ngượng chứ! Khi chung quanh tôi phủ đầy các cô cậu học trò cũng trạc tuổi tôi 20 hay tuổi chừng 16, 17, 18, 19 mà chúng nó được ăn mặc tươm tất hơn...

Bên cạnh cái quê, cái ngại, cái tủi, cái hờn của một tiểu ngã phàm phu nhưng tôi vẫn bình thường được. Vì một lý do đơn giản, tôi có lòng yêu người, yêu đồng bào, yêu tổ quốc, yêu gia đình tôi. Cũng vì đất nước, vì dân tộc mà đi ra xứ người, học hỏi những kiến thức tiên tiến của họ để đi về đất nước mình. Chứ phải vì bản thân đâu? Tôi thương con người mình nên tôi đi, bán mạng mà đi, chắc khó có ai tin! Rồi trên đường rong ruổi, gặp cảnh khổ, tôi phải tự nhủ nơi mình, nhắc nhở nơi mình. Mình là người Việt Nam, mình chính là anh linh của đất nước, mình chính là anh linh của dân tộc. Không một ai có thể khinh mình dù rằng mình nghèo, dù rằng mình đói.

Tôi đã thành công. Mười mấy năm sau, những nhịp cầu mà tôi đã tạo dựng trên toàn thế giới, trên khắp bước đường rong ruổi vẫn còn đó, những con người đó vẫn còn liên lạc với tôi như ngày nào.

Họ vẫn sẵn sàng yểm trợ cho tôi bất kỳ lúc nào tôi cần và điều này, tôi không cần phải tốn một giá trị ngân lượng nào để mua nó. Cũng không cần những gì bề ngoài để đạt được nó cả.

Sau này, đứng trong vai trò dạy đạo, nhiều pháp hữu ngạc nhiên khi thấy tôi còn trẻ nhưng rất chững chạc trong việc tiếp xúc các nguyên thủ quốc gia, chính quyền các cấp, các nhà tài phiệt,... qua sự phân tích, nhận định, mở lối,... các vị thường cho rằng tôi được Ông Trên hộ trì. Quả thật có Ông Trên hộ trì, nhưng cái chánh là tôi đã tự đào tạo mình trong khoảng thời gian thật dài mà nhiều bài học tôi đã trả bởi cái giá thật đắt. Thật là đắt!